

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

za oznanila plačuje se od četiristopne, petir-vrste po 6 kr., če se oznanilo jederkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiskv. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 24. julija.

F. Z. M. baron Kuhn dobil je lastnoročno pismo cesarjevo, s katerim se mu je odvzelo poveljništvo v Gradci, češ, da to zahteva „boljša pripravljenost vojske“. Veliko hrupa vzbudilo je to vladarjevo lastnoročno pismo, ker je Kuhn vojskovodja znane sposobnosti, in ker je posebno priljubljen pri Nemcih in Ogrih iz razlogov, o katerih bomo pozneje govorili.

O tem, kaj da je dalo povod slovesu, koje je kakor strela treščilo v dan petdesetletnega službovanja na starega generala, se bode dalo težko kaj natančnega poizvedeti. Kolikor so se dale v Ljubljani razmere opazovati, bi se skoro lahko trdilo, da je starost izvila slavnemu generalu komando iz rok, kojega je vodil 14 let. Ta starost kazala se je pri vsaki vaji, in posebno lahko opazil je vsak — če tudi vojak ni bil, — da general nema tistega bistrega očesa več, ki je neobhodno potrebno vojvodu, če naj na bojnem polju obdrži v železni svoji pesti na tisoče broječe, v boj vihrajoče čete. Kdor je srečal staro ekscelencijo, dobil je utis, da priletni gospod niti pet korakov pred se ne vidi, tako negotovo je stopal! Pri nas živi še dobro v spominu pripetljaj, ko je nadvojvoda Albreht pri neki pojedini obrnil se proti Kuhnu. — ki je poprej pred očmi cesarskega princa vodil vojaško vajo, in menda ne v posebno zadovoljnost Njegovi cesarski visokosti, — ter z besedami, ki so bile sicer priljudne, a vendar vsacemu umljive, feldcajgmajstru na srce polagal, da bi bilo morda vendar le prav, če bi se polagoma sprijaznil z mislijo, poprositi za svoje umirovljenje.

Kuhn, ki ni hotel verovati v svojo starost, odgovoril je tako robato, da je cela družba okamnela. Nadvojvoda je sicer molčal, ker cesarjev strijc na robat odgovor ni smel robato odgovoriti, ali od tedaj je moral vsak pričakovati, da so leta Kuhnevega poveljništva šteta, ker jasno je, da slep general niti toliko vreden ni, kolikor so bili vredni naši slaboglasni Mack-i, Giulay-ji, Benedeki i. t. d.

Nikakor ni torej pričakovati, da se bar. Kuhn za primerljaj vojne izroči kak večji komando, ker bi bila pri tem armada v nevarnosti. To so čutili tudi odločilni vojni krogi, in najvišji gospod naših

vojsk moral je pričeti z inicijativo, ko se stari feldcajgmajster ni hotel ganiti z mesta, da si se mu je od zgoraj dosti umljivo pomigovalo, da naj gré iz tiste znane „proste volje“, ki se tako rada prikaže na vršini, kadar mora v penzijo odriniti star ali nesposoben general.

Mi Slovenci nemamo nikacega povoda, da bi slavo peli baronu Kuhnu. Bil je krut centralist, in ko je še gospodoval v vojnem ministerstvu, umešal se je silno rad v politiko. Da ga je usoda postavila v Španijo, bi mož pri enakem slučaju, v katerem se nahaja sedaj, posegel vročkrvno po sabli ter napravil pronunciamiento, kakor sta jih Prim ali Espartero kovala nekda! Tedaj, ko je ministerstvo grofa Hohenwarta bilo svoje zadnje boje, tedaj je bil Kuhn strupen nasprotnik temu ministerstvu, in v ministerskem svetu je baje tako strastno govoril proti Hohenwartu in njegovim načelom, da so se višji krogi preplašili, ter odpustili Hohenwartu. Bilo je to v škodo Avstriji! Da je ostal tiste čase grof Hohenwart na krmilu, prestana bi bila že davno kriza, pod katero se muči Avstrija sedaj, ko poskuša grof Taaffe v notranjo politiko uvesti načela mehkejša in površnejša, ali vendar sorodna nekdanjim načelom grofa Hohenwarta.

Še več hudega proužočil je ta „politični“ general s svojimi članki, katere je priobčeval sedaj in sedaj po židovskih listih. Posebno domeno imel je v „Pester Lloyd-u“, kjer je velikokrat pod znano svojo šifro razglašal svoje misli o prihodnji avstrijsko-ruski vojni. Tu je naudušenim Madjarom na široko in dolgo razpravljaj, kako nič vredna je ruska vojska in kako jo bodo Madjari pretepli in premahal, če bi le napočili časi, da bi smeli honvedi prekoračiti rusko mejo! Na papirju je uničeval obdonskih Kazakov boječe tolpe, ter dokazoval, da bode imela avstrijska armada samo prijeten sprehod, ko bode podila pred sabo rusko vojsko proti Arhangelu in severnemu ledenemu morju. Goreče je oznanoval nauk o ruski korupciji in nezmožnosti, ter še posebej duševito razpravjal o tem, kako nezmožni so ruski vojskovodje, tako, da se je prav mej vrstami bralo, kako bi tem pritlikovcem, kakor so Gurko, Radecki, Drentelen in drugi, takoj srce padlo, v smrdljive ruske škornje, če bi na primeru baron

Kuhn pokazal se na čelu ubornih dveh divizij v Volhiniji ali Podoliji!

Z jedno besedo baron Kuhn ima mnogo na vesti, da se je posebno mej Madjari ukoreninila tista nezdružba ljubezen po vojni z Rusi. Baron Kuhn niti ni ožen, ter pri tem veliko grešil, da se je mej Nemci in Ogri zasejala tista nepremišljena vera o slabosti in nesposobnosti ruskih armad. Najnevarnejši v vojni je, če se nasprotnik prenizko ceni: to doživeli smo v svojo grozo leta 1866, ko so naši generali z velikim zaničevanjem govorili o pruskih brambovcih, ki so nam potem pri Kraljevem Gradcu kosti lomili, in s pobitimi našimi sinovi zajezili strugo mogočni Labi! Taka je tudi sedaj! Vsak, ki govori o tem, kako lahko se nam bode boriti z Rusijo in kako hitro da bode po prekoračenji meje zavihrala črna žolta zastava na Prage starodavnih bastijah, je sovražnik naši domovini, kar s svojim govorenjem ničesar družega ne bode dosegel, nego ukoreninjenje napačne vere, da imamo Ruse, kot nasprotnike na vojnem polju, zaničevati, in da nam bode le igrača, razkropiti in v divji beg pognati „lojeve sveče in usnje“ zreče batalijone poluazijaške! Slab in nepreviden je general, razširjajoč to napačno vero: baron Kuhn jo je razširjal, ter gojil s tem šovinizem ne samo mej Nemci in Ogri, temveč — in to je hujše — tudi v vojski. Kazal je s tem, da je v resnici star postal, in da so mu opešale nekda bistro moči: dozorel je torej za penzijo in le Bogu imamo hvalo dajati, da so se višji krogi že sedaj o tem prepričali, ker drag račun bi bili morda plačevali tedaj, če se je to prepričanje še le rodilo na krvavem bojnem polju, ker nesposoben general več spridi, kakor more armada stotisočna popraviti!

—r.—

Barona Kuhna disponibiliteta.

Avstrijski in inozemski listi ugibljejo, kaj je bilo povod, da so generala barona Kuhna nakrat postavili v disponibiliteto.

„Münchener Neuesten Nachrichten“ objavile so celo vrsto zanimivih podrobnosti o baronu Kuhnu, iz katerih posnemamo nekatere. Ko je general, baron Kuhn praznoval sedemdesetletnico svojo mu je vojno ministerstvo, katero je tedaj vodil še

LISTEK.

Slike kazaške.

Dedič sable Kazaka Štepana Žurbe.

Česki napisal E. Jelinek; poslovenil Podvidovski. (Konec.)

V Ulasovem očesu se je unelo tisoč isker. Vzravnal se je lahko, pritisnil drago orožje k prsim — in veroval je že „batkovemu pripovedovanju na besedo... No, saj je to rekel njegov „batko“! Za nekoliko dnij na to ni bilo v rodnih kočah zdravejšega in krepkejšega Kazaka.

Pogledavši k stepi, vzdihnil je lirnik. Za trenutek si je pogladil sivo brado in nasmehljavši se, kakor da ve dobre reči, dodal je polu šepetaje: „He! Hoteli so Ulasa pomiriti z zvijačo in varati. Našli so odvrženo sablo in rekli nepremišljeno, da da je to Žurbina, dali so mu jo... temu detetu... ali...“

„Ali?“

„Ali nihče izmed njih ondaj ni pomislil, da je bila to resnično Šurbina sabla, slučajno najdena.“

„Idi, idi!“ rekel sem iznenajen in nezaupljivo.

„Bila je to sabla Štepana Žurbe!“ zaklical

je lirnik skoro strastno tako presvedočilno in trdno, da nesem hotel dalje nasprotovati njegovemu razjasnovanju. „Bila je, bila, kakor da bi ne bilo bolje sable na tem svetu. Pomiluj! Po šestih tednjah je bil Ulas že zdrav in ljubljeneč mej pastirji. Po noč! prišli so razbojniki, ne jeden, marveč cela množica. Šli so na govedino. Vsi so bojazljivo bežali, jedini Ulas je ostal... O gospod! Potegnil je Žurbino sablo, pobil nekoliko razbojnikov, a ostale zapodil. V stepnej temi so izginili brez sledu, veseli, da so se umaknili Žurbine sabli, katero je tako močno držala Ulasova detška roka. Pomiluj! Za leto so se privlekli v Ukrajino bojni vrage. Ulas je bil prvi proti njim. Zadal jim je premnogo ran a sem se vrnil nepoškodovan. In od teh časov ni bilo boja brez Ulasa, nevarnosti življenja brez njegove odvažnosti, sreče brez njegove sable... In tako se je bil do pozne starosti imajoč dedščino po Kazaku Žurbi, zaščito pred nezgodami, neskaljeno atamanstvo.“

S tem je lirnik končal. Položil si je liro na na kolena in se dotaknil strun. Glasila se je nejasna melodija, tožna, zamišljena, katero je izvalil z jednoličnim recitativom. Opeval je Žurbino sablo in Ulasovo slavo.

In v takih trenutkih se človek nehoté zamisli. Kaj sem premišljeval? Osvedočenje, da v roki Ulasovi bi bila vsaka sabla Žurbina. In tako je tudi bilo. Vera in volja storili sta Ulasa dediča. Toda jaz ne jemljem nikomur prepričanja in zato nesem nikogar zavračal. Tembolj junaški stopal je pred me postava Ulasova.

Mej tem se je nebo pooblačilo. Tam nekje daleč opazil sem družbo Kazakov. Bilo jih je kaj obilo, šli so tolpoma in trenotek za trenotkom so se čedale bolj bližali vasi. Bili so to „bratje“ Kazaški, vračajoči se s pogreba „dediča Štepana Žurbe“.

Nekaj časa sem gledal, lirnik tudi.

V tem je vzdignil silen vihar s stepe ogromno mnogo prahu ter valil neprodirljive vrtince naravnost proti nam. Vsak razgled bil je hipoma zakrit. To je pretrgalo najino besedo.

Ne izgovorivši niti besede več, bežal je lirnik v krčmo, in tudi jaz sem bil prisiljen iskati si zavetja. Žal mi je te okolnosti, sivi lirnik bi mi bil o Ulasu povedal morda še več. — Ali hvala i za to!

Potikaje se po Ukrajini, mislil sem v osamelosti često na Žurbino sablo. Gospod! Da bi tudi jaz kje tako našel! Mi bi pač vedeli, porabiti jo!

grof Bylandt, namignilo v obliki častitke, da „naj varuje svoje zdravje“ ter pojde v začasni pokoj, nikakor pa naj ne hodi v stalni pokoj. Kuhn poslal je reskript nazaj in ob strani zapisal: „Hvalo za „častitko“, bodem že sam šel, kadar bodem hotel.“ Zadnjo besedo in besedo „častitko“ je trikratno podčrtal z modrim svinčnikom.

Baron Kuhn ni bil naklonjen generalnemu nadzorniku vojske, nadvojvodi Albrehtu, bilo je že več razporov mej Kuhnom in zmagovalcem Kustoškim, ki so se pa vselej poravnale vsled pomirljivega značaja vojvode. Kuhn je pa marsikaj zmatral za slabost, kar je bilo le prizanesljivost proti njegovim posebnostim. V svoji upornosti dovolil si je general marsikaj, kar nikdo ni še storil pred njim. Marsikatero jako ostro besedo je izustil in da bi njegove satire zvedelo mnogo ljudi, zato so že skrbeli razni posredovalci. Z Dunaja ga neso zavračali, a vojno ministerstvo je bilo sklenilo, da ga pripravi, da pojde, ker se je že postaral. Kuhn pa ni šel. Našel je nekega lepega dne na svoji pisni mizi — zloglasno modro polo, to je pisanje, ki je je treba le podpisati in vojnemu ministerstvu odposlati kot „pošt-nine prosto službeno stvar“.

V tem pisanji, ki se navadno reši v treh dneh, prosi podpisanec, da ga odpusté iz službe zaradi kake telesne bolezni ali kake druge slabosti. Kuhn je pa zopet rekel: „Quod non“ in zapisal zopet s svinčnikom; „Bodem že sam šel, kadar bodem hotel“, in je poslal pisanje na pošto. Pri prvi priliki je o tem izrekel nekatere kaj pikre opazke in dostavil, da bi se ga radi znebili v korist kakemu „streberju“. Sam je podajal v roke orožje svojim nasprotnikom, z odprtim „Tacitom“ v desnici in z dežnikom ali solničnikom v levici se je vsak dan sprehajal po mestnem parku v veliko začudenje častnikom. Tacit, dežnik in generalska uniforma to se je strašno slabo ujemale, pa za to se Kuhn ni brigal, da bi le druge jezil. Srečno je pripravil do tega, da so ga poslali, ker ni hotel sam iti.

„Grazer Tagblatt“ pa piše, da se je poslednje leto po Gradci že večkrat govorilo, da bodo Kuhna kam prestavili. Sedaj se je govorilo, da bode cesarjevič prevzel poveljstvo voja, sedaj pa da bode Kuhn prestavljen v Galicijo, da bode bližje bojišča. Zopet se je govorilo, da je odbran za poveljnika v bodočej vojski, nasproti se je pa zatrjevalo, da pozna premalo severni izhod države, da bi mogel nastopiti to stopinjo. Pri poslednjih manevrih, katerih se je udeležil nadvojvoda Albrecht, bilo je prišlo do marsikakih sporov, s kratka „viselo je nekaj v zraku“ rekli bodo sedaj modreci, če tudi s tem ni nič povedanega, nič pojasnjenega.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 24. julija.

Nemški konservativci hočejo na vsak način, da jeseni pride na vrsto v **državnem zboru** prvo branje Liechtensteinovega zakona. Nedavno se je bilo sešlo na Dunaji več nemških konservativcev in so se o tem posvetovali. Ostala desnica bi pa rada to stvar še odložila, ker se boji, da ne bi prišlo do razpora mej državnozbornsko večino. Kakor se pa da iz staročeških listov posneti, se bodo pa vendar Čehi udali v tem oziru nemškim konservativcem. Tako je „Hlas Naroda“ nedavno pisal, da bode treba šolske zakone premeniti, naj tudi levičarji ostavijo državni zbor.

Posebno **šlezjske** Nemce bode češka gimnazija v Opavi. Letos je hotela „Matica Opavska“ zgraditi za gimnazijo novo šolsko poslopje. Kupila je stavbišče, a stavbeni urad in mestni zastop ne pustita zidati, češ da se bode ta prostor potreboval za druge javne namene. Na ta način hočejo „Matico“ gmotno oškodovati, da bi potem popustila to šolo.

Vnanje države.

Srbski opozicijski listi sklepajo, da bode posledica Peterburškega sestanka, da bode Avstrija zgubila upliv v Srbiji, še bolj pa v Bolgariji. Srbska opozicija se tega veseli. Manj poveljen bil bi pa prevrat naprednjaške stranke, ki je dobivala svojo moralno podporo iz Avstrije.

Z veliko natančnostjo se poroča raznim listom o paradah in veselicah, ki se vrše povodom sestanka **nemškega** in **ruskega** vladarja, skoro prav nič pa ne izvemo o političnem pomenu tega sestanka. Da so se vršila tudi diplomatska pogajanja, posnemamo iz tega, ker se je car posvetoval z grofom Herbertom Bismarckom, nemški cesar pa z Giersom in da so posvetovanje potem Bismarck, Giers in Pavel Suvalov imeli.

V **Rumuniji** se začenjajo hude agitacije proti dinastiji. Nedavno je izšla v Bukureštu knjiga,

v katerej se hudo graja vladanje kralja Karola. Pisatelj dokazuje, da se v 22 letih, kar vlada sedanji kralj, ni nič storilo za narod, samo davki so se povišali. Rumunija je res postala kraljestvo, a zato je pa morala vso trgovino na Dunavu prepustiti Avstriji. Pisatelj trdi, da ne bode več dolgo, da bode kralj moral ostaviti deželo. Potem bi pa bilo najbolje, da se osnuje volilno kraljestvo. Apelovati treba na narod. Kakor so nemški listi izvedeli, podpira protidinastične agitacije kuez Cusa, ki bi rad prišel na kraljevski prestol. Mi so tudi nikakor ne naudušujemo za kralja Karola, a vender mislimo, da bi si s tem, da bi volili kralja, Rumuni dosti ne pomagali. Pojavili bi se jednaki razpori kakor na Poljskem in bi spodkopali državo. V Rumuniji so tudi blizu iste razmere kakor so bile na Poljskem, prevzetno plemstvo in obubožani kmet je.

Večji uspeh vlade proti Boulangerju so bile dopolnilne volitve za **francosko** zbornico v nedeljo, nego je pa bil Floquetov dvoboj. V Ardèche je Boulanger podlegel, v Lyonu je voljen skoro jednoglasno oportunistički kandidat, v Dordogne je, kakor se kaže, volitev bonapartista zagotovljena, a Boulanger je dobil 4645 glasov. Bonapartisti tudi nečejo ničesar slišati o kaki zvezi z Boulangerjem.

Namestnik za Alzacijo in Loreno knez Hohenlohe odšel je na dopust. Iz tega sklepajo **nemški** listi, da v kratkem ni pričakoveti nikakih novih postopnih naredeb glede Alzacije in Lorene. Knez Hohenlohe bode poprej pohodil še Bismarcka, nego se vrne zopet v Strassburg.

Cesarska slavnost v Logatci

dne 22. julija.

(Dalje in konec.)

Rano zjutraj začeli so pribijati gostje, katere je vsprejemala vrla rudniška godba iz Idrije, ki je ves dan kaj marljivo in dobro svirala. Ljubljanci, mej njimi ces. svetnik Murnik, dr. Poklukar in dr. Vošnjak pripeljali so se z vlakom, požarne brambe in drugi gostje na ovenčanih in okrašenih vozeh z zastavami in napisi. Posebno lep bil je prihod Cérkničanov, ki so pripeljali seboj mnogo krasotic v narodni opravi.

Malo pred 9. uro pripeljal se je v četer knez Hugo Windischgrätz v generalski uniformi. Brdka gospodična Martinakova izročila mu je krasen šopek. Mesto deželnega predsednika barona Winklerja prišel je namestniški svetnik Schemerl, kateremu je ljubezniva gospodična Kovačeva ter mu izročila prelep šopek, rekoč:

Preblagorodni gospod!

Od strani svojih ljubih tovaršic, dana mi je prelepa ter častna nalaga, da Vas prečastiti gospod v imenu vseh deklet Logaškega okraja najsrčneje pozdravim.

Uverjeni bodite, prečastiti gospod, da Vaš današnji prihod v nas veseli izvanredno svečanost obhajajoči Logatec, zmatramo si kot veliko čast ter blagonaklonjenost.

V znak žive ljubezni in udanosti, zvezale smo to kitico cvetk, katero Vam prečastiti gospod, izročam, da jo blagovolite kot mali naš darek vsprejeti.

Kmalu po tem bila je maša, katero je služil dekan Vrhnjski, g. Koprivnikar z obilo asistenco na prostem, na grajskem, baš v ta namen skrbno prirejenem dvorišču. Slavnostni odbor je za red pri maši kaj previdno skrbel, vsak dostojanstvenik, vsako društvo imelo je svoj strogo določen prostor in tako je navzlic veliki udeležbi vladal uzoren red, prizor pa je bil kaleidoskopičen. Tu goste vrste ognjegasecev in veteranov, ondu godba v svoji lični opravi, spredaj odličnjaki v uniformah in frakih, za njimi mnogobrojen venec zastopnic nežnega spola, mej njimi nad 100 v pečah, na desno župani in zastopniki korporacij, zadej šolska mladina z zastavo, v sredini pa močan mešan zbor, ki je pri maši pel. Dasi so imeli menda samo jedno skušnjo vkupe z godbo, je vender petje bilo jako dobro, na čemer gre posebno zahvala nadučitelju g. Ribnikarju, ki je za slavnost sploh bil neumorno delaven,

Po maši bilo je predstavljanje raznih deputacij. Deputacijo duhovništva vodil je dekan Koprivnikar, državne uradnike rudniški nadsvetnik Novak, župane in krajne šolske svete Idrijski župan Štefan Lapajne, v imenu notarjev, poštarjev, cestnih odborov, železniških uradov notar Gruntar, v imenu šolstva nadzornik Gerkman, v imenu požarnih bramb in narodnih društev Ernst Hieng, z Rakeka.

Ob 10^{1/2} uri zasadila so se prva drevesa drevoreda mej Gorenjim in Dolenjim Logatcem, potem se je šolska mladina obdarovala z jedili, revnejša tudi z obleko, ob 11. uri pa je v Predovičevi gostilni na prav prijetnom prostoru

skupni zajutrek, po katerem smo se napotili v Dolenji Logatec, mej potoma pa se udeležili še otvoritve zasilne bolnice. Okrajni zdravnik dr. Sterger je v krepkem govoru pojasnjeval te bolnice pomen in naposled izrekel željo, da dolgo prazna ostane.

Ob 12. uri vršilo se je zasajenje dreves za drevored iz Logatca v Rovte s primernim nagovorom šolski mladini, potem pa je bila otvoritev Logaške posojilnice, ki ima svojo prav lično prirejeno pisarno v hiši trgovca Brusa. Blagajnik Marguč imel je tem povodom izvrsten govor o pomenu in delovanji posojilnice.

Ker je bila s tem prva polovica vspejeda končana, porabili smo prosti čas do banketa v to, da smo si ogledali zares uzorni šolski vrt Dolenjogaški, kjer smo se preverili, koliko more koristiti za razvoj sadjarstva taka učna sila, kakor je nadučitelj Ribnikar.

Banket pričel je ob 2. uri popoldne in trajal čez 5. uro. Udeležilo se ga okolu 200 osob, oficijalne napitnice bile so naslednje: Predsednik slavnostnemu odboru g. Mulley napil je presvetlemu cesarju. Napitnica ta vsprejela se je z velikim naudušenjem, godba zaigrala je cesarsko himno, katero je mej streljanjem topičev vse občinstvo stojé poslušalo. Namestniški svetnik Schemerl napil je deželi kranjski, notar Gruntar deželnemu predsedniku, baronu Winklerju, župnik Bergant pokrovitelju slavnosti, knezu Windischgrätzu, koncipijent Hrast poslanec, dr. Sterger vsem drugim gostom, naposled pa še dr. Vošnjak narodu slovenskemu. Vse napitnice izzvale so veliko odobravanje.

Po 5. uri pričela je ljudska veselica s petjem, godbo in loterijo. Glavna točka pa je bil državnega poslanca dr. Ferjančiča slavnostni govor. Govornik poudarjal je, s kako gorečo ljubeznijo se spominajo narodi avstrijski vseh dogodkov v cesarski rodbini. Kakor se je po vsej državi z zvesto udanostjo praznovala petindvajsetnica, tako tudi sedaj veselo utripljejo srca, ko bode dne 2. decembra iz polnjenih 40 let, odkar je naš cesar nastopil vladarstvo, in povsod izražajo se čuti hvaležnosti za brezštevilne dobrote, katere nam je naklonil ljubljani vladar. Osvobodil je kmetski stan tlake in desetine, dal nam ustavo, katerej se ima baš narod naš zahvaljevati, da sredi mogočnih sosedov še obstoji, se zaveda in napreduje. Poudarjal je potem brezštevilne naprave in ustanove za povzdigo duševnega in gmotnega napredka narodov, podpore, ki jih naklanja darežljiva roka cesarjeva cerkvam in šolam in brezštevilnim drugim proslcem. Naš cesar združuje v sebi vse čednosti modrega in veledušnega vladarja, zatorej hvalimo Boga, da nam je že 40 let naklonil njegovo milo vladanje, proseč, da bi nam ga še dolgo let ohranil, zato Logaški okraj praznuje po intencijah njegovih štiridesetletnico z dobrodelnimi in koristnimi napravami trajne vrednosti, kakor so posojilnica, zasilna bolnica, drevoredi ob cestah, obdarovanje šolske mladine, zato pa tudi danes narod slovenski od Mure in Drave do obal Jadranskega morja naudušeno kliče: Bog živi, Bog ohrani presvetlega cesarja Frana Josipa I. Slava!

Izborni govor bil je vsprejet z nepopisnim naudušenjem in gospodična Levičnikova poklonila je govorniku krasen šopek. Po končani loteriji, ki je imela samo jako praktične dobitke: poljedelske stroje in orodja začeli so na gričih goreti veliki kresovi, na hribu „Sekirca“ pa so švigale pokajoče rakete in prav lep umetelni ogenj, dočim so hiše ob cesti začele razsvetljavati svoja okna. Ob 9. uri začela se je pomizetljava baklada (nad 200 baklonoscev) z Dolenjega v Gorenji Logatec kakor velikanska plamteča kača. Pevci in godba postavili so na ista mesta, kakor pri maši in ko so odpeli cesarsko pesen, zahvalil se je okr. glavar dr. Rus v jako krepkih in umestnih besedah, na kar se je pela Ipavčeva „Domovina“, v kateri se je zopet odlikoval g. Medena tenor. Po dovršeni serenadi bil je povratak na slavnostni prostor in prosta zabava z živahnim plesom na obeh plesiščih.

Bilo bi še omeniti mnogo podrobnostij, da bi bil naš popis kolikor toliko popolen, a popis narastel bi preveč na široko, pri vsem tem pa bi vsega vender ne mogli dostojno zabeležiti, ker je slavnost bila preobširna, presijajna, ker je njen utis bil premogočen.

Trebalo je mnogo truda in jako umnega delovanja, da se je uprizorilo kaj tacega. Zato izre-

kamo slavnostnemu odboru svoje najodkritosrenejše priznanje, da, svoje občudovanje, želeč, da tudi v bodoče v vseh javnih vprašanjih deluje v istej slogi, z združenimi močmi in uspeh bode vedno tako krasen, tako velečasten.

Kot bolj daleč stoječim ni nam lahko konstatovati, kdo si je stekel največ zaslug. Imenovali so se nam poleg okrajnega glavarja dr. Rusa še gospodje Mulley, Ribnikar, Gruntar, Tolazzi, Milavec, Arko, Marguč, Martinak, Ravnikar, Kranner, Pollak, Tekavčič, Hrast. Gotovo je še mnogo drugih. Ako vseh nismo pogodili, naj nam blagovoljno oprostite, saj jim je prelepi izid najlepše zadoščenje.

Domače stvari.

Deželni glavar grof Gustav Thurn †.

Zadnji član stare plemenite, v zgodovini kranjski imenitne rodbine, ločil se je s sveta, včeraj popoldne ob 1/2. uri umrl je na svoji graščini v Radovljici deželni glavar grof Gustav Thurn-Valsassina-Como-Vercelli, vitez reda železne krone II. vrste, imejatelj vojne svetinje, veleposestnik v Radovljici, v Lehnu in Plankensteinu na Štajerskem, pred sednik c. kr. kmetijske družbe kranjske, c. kr. ritmajster izven službe, predsednik komisije za pogozdovanje Krasa, častni občan mnogih občin na Kranjskem in častni član mnogih društev, po dolgi mučni bolezni, v 52. letu dobe svoje Pokojni grof Thurn bil je porojen 1836. leta na svojega očeta graščini v Radovljici. Za njegovo odgojo se je jako dobro skrbelo, imel je doma izvrstne učitelje. Poučevali so ga umrši dalmatinski šolski nadzornik Šolar, znani Lovro Pintar in še živeči župnik Anton Klemen. Dopršivši gimnazijo, šel je v Gradec, kjer je študiral dve leti kot pravnik. Leta 1859 pa, ko je pričela vojna v Italiji, ustopil je v svojem naučenju v vojsko, služil pri ulancih in polagoma postal ritmajster. Pozneje pa je izstopil iz definitivne službe in se vrnil na svojega takrat že umrlega očeta graščino. Ko je 1877. leta starejši brat Hija-cint Thurn umrl, izvolilo je Gustava 14. dne julija veleposestvo v deželni in potem tudi v državni zbor. Dne 16. septembra 1881 bil je Gustav Thurn imenovan deželnim glavarjem vojvodine Kranjske. Njegovo prijazno vedenje nasproti narodni stranki in ker ni dopuščal, da bi nemški poslanci imeli svoje klubove seje, kakor za Kalteneggerja, nakopalo mu je sovraštvo Nemcev, zlasti Dežmana, in bil je predmet mnogim napadom. Leta 1883, ko je bil v Tržiči propal, kandidoval je v veleposestvu, a ker so Nemci napeli vse sile in se tudi na naši strani ni postopalo, kakor bi se bilo imelo. propal je on, kakor tudi vitez Savinschegg, za par glasov. Vsled tega poraza odložil je trgovinske zbornice predsednik gosp. Kušar svoj deželnozbornski mandat, grof Thurn bil je potem mesto njega izvoljen in cesar imenoval ga je dne 23. junija 1883 zopet deželnim glavarjem. Po Wurzbachovi smrti bil je pred tremi leti izvoljen predsednikom c. kr. kmetijske družbe, 1886. leta predsednikom komisije za pogozdovanje Krasa. Koncem preteklega leta začel je bil bolehati in ni mogel več voditi deželnozbornskih sej, vendar je deželni zbor dne 23. januarja t. l. še zaključil. To je bilo menda njegovo zadnje javno dejanje, kajti od te dobe šlo je zdravje hitro nizdolu. Rak na jetrih, kateremu se je še pri družila vodenica, razjedala sta vedno huje sicer jako krepki organizem in prouzročevala hude bolečine, katerih ga je včeraj rešila smrt. — Pokojni deželni glavar grof Gustav Thurn bil je zares plemenit in ljubezniv človek. Slovenski govoril je popolnoma pravilno, čital vse slovenske časnike, katere je tudi z naročbo podpiral, bil je podpornik narodnim društvom in zavodom, na katerih veselica je bil često prisoten. Velik prijatelj je bil deželnim uradnikom, za katerih materialno izboljšanje se je večkrat potezal. Radodaren je bil, revežem je obilo dajal, zlasti po mnogo takozvanim „sramožljivim prosjakom“. Narodni stranki bil je zvest pristaš in pri marsikateri priliki kazal

je svojo ljubezen do naroda, on bil je naroden kavalir v besede blagem pomenu. Vsa Kranjska bode obžalovala njegovo smrt ter mu ohranila hvaležen spomin in častno mesto v naše dežele zgodovini. Slava in blag spomin grofa Gustava Thurna imenu!

— (Deželnega glavarja grofa Thurna smrt,) dasi že dolgo pričakovana, vzbudila je v vseh krogih globoko sožaljenje. Jako veliko vencev odposlalo se je v Radovljico. Z deželnih poslopj in iznad Čitalnice visé črne zastave. K jutrnjem pogrebu odpelje se veliko odličnjakov in družega občinstva v Radovljico.

— (V Gradci) priredilo je vojaštvo včeraj F. Z. M. Kuhnu velikansko baklado. Tisoč vojakov nosilo je bakle. Iz Ljubljane odšlo je v ta namen v Gradec 27 častnikov.

— (Nov odvetnik.) Gospod dr. Josip Nam-esnik upisan je mej odvetnike ter bode svojo pisarno otvoril v Ljutomeru.

— (Gospod Blaž Fišer,) ki sedaj biva doma na Platu, bode jutri na bližnji Slatini pri Rogatci sodeloval pri koncertu.

— (Zoper ponemčevanje slovenskih šol.) Gibanje zoper ponemčenje slovenskih ljudskih šol širi se na spodnjem Štajerskem od dne do dne kaj veselo. V zadnjem času sklenila sta trg Žalec pri Celji in občina Ponikva v Šmarškem okraji postavne korake zoper urivanje nemškega jezika, ter so dotične uloge že pri deželnem šolskem совету oziroma pri naučnem ministerstvu. Da bode tako odličen naroden trg, kakor je Žalec mej prvimi, ki se potegujejo za pravice maternega slovenskega jezika smo vedeli, in nismo se motili. Ravno tako veseli smo sklepa občine Ponikve, rojstnega kraja neumrlega Slomškega Slovenski trgi, slovenske občine storite ravno tako!

— (Vreme) je dosledno neugodno, dan na dan dežuje. Včeraj je bilo previselo, po noči pa smo imeli ploho in danes popoldne zopet dež in nekoliko groma.

— (Krasna nebesna prikazen.) Z Bleda se nam piše: Vozeč se v nedeljo na večer ob 8. uri po Blejskem jezeru, ko je ravno mesec v vsi svoji lepoti priplaval nad horizontom, zapazimo nenkrat proti jugozahodu močno svetlobo, padajočo v otrinkih z neba. Meneč v prvem hipu, da je razsula se raketa, koje so spustili pri Petranovih, zapazimo, da je na mestu, kjer se je prikazala svetloba, nastala neka čudna svetlobna prikazen. Bili sta videti spoje večja in zgorejša manjša zvezda, ki sta bili spojeni kakor po neki megli. Vse drugo nebo bilo je še brez zvezd in le proti jugozapadu svetila se je v višini kakih 30° nad horizontom nova zvezda, ki je stala 10 minut nepremično na nebu, začela bledeti in potem ugasnila. Morda nam pojasni kak astronom lepo prikazen.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 23. julija. Toča je zadnje dni, posebno v šabaskem okraju veliko škode naredila. Pobila je mnogo malih živalij in perutnino ter izbrala si tudi človeških žrtev. V vasi Ljubica ubila je štiri pastirje, v Keceljevi delavko in otroka, v Mesarci bogatega posestnika.

Krasnoje Selo 24. julija. Včeraj bila sta oba vladarja prisotna pri vajah Viborskega pešpolka in gardske konjice. Viljem vodil je pred carja svoj Viborski polk in izrekel velikemu knezu Nikolaju veliko priznanje na tej vaji. Po zajutreku pri velikem knezu obiskala vladarja v ostrogu Viborskega polka lazaret. Viljem podelil Giersu dijamante k redu črnega orla. Vlangaliju red rudečega orla prve vrste. Herbert Bismarck dobil je briljante k Aleksandra Nevskega redu. Zvečer bil Viljem prisoten v Pavlovsku, ko se je praznoval grške kraljice imendan. Ko se je najsrčneje poslovil od carice, odpotoval je s carjem danes v Kronstadt.

Zdravstveno poročilo mestnega fizikata za mesec juni 1888.

I. Meteorološko opazovanje.

Srednje stanje barometrovo 734.3 mm srednja toplota 19.7 C, srednja mokrota 71% za celi mesec 257 mm, deževalo je 12 krat. 3 krat bila toča, 4 krat nevihta, 5 krat megla.

Štiri dni je bilo popolnoma jasno, 22 dni na pol, 4 krat oblačno. Veter je bil večinoma zahodni in severozahodni.

27. in 29. junija bila velika nevihta nad mestom, 29. in 30. snežilo je v planinah in zaradi tega velik mráz. Voda v globini povprečno 1.70 m.

II. Stanje bolezni:

Število bolnih je bilo mnogo manje nego meseca maja. Največ je bilo plućnih katarov, revmatizmov, katarov črev, posebno pri otrocih.

Kužnih bolezni bilo je naznanjenih: Davica 2 krat, Varicellae 3 krat, koze 1 krat, vročinska bolezen 2 krat, škarlatica (lahki slučajji) 3 krat.

III. Umrljivost:

Meseca junija umrlo je v Ljubljani 106 osob, t. j. 18 manje, nego meseca maja, — 56 moških in 50 žensk.

Po starosti je umrlo:

do	1 leta	24 osob
od 1 — 5	9	9
5 — 10	3	3
10 — 20	9	9
20 — 30	8	8
30 — 40	9	9
40 — 50	10	10
50 — 60	7	7
60 — 70	10	10
70 — 80	10	10
80 — 90	6	6
mrtvorjeno	1	1

Po posamičnih boleznih:

Bolezni možganov in živcev 14, bolezni srca in krvi 6, prsne votline 14, za jetiko 28, prirojena slabost 8, vročinska bolezen 1, koze 1, davica 2, ostarelost 12, obče bolezni 3, mrtvorjeno 1.

Od teh mrtvih je bilo 29 tujih, tedaj je od prebivalcev Ljubljanskih umrlo samo 78 osob. Kakor vsak mesec je jetika s 26% vseh umrlih v prvi vrsti Na kataru črev je umrlo 12 otrok. Dvakrat bilo je potrebno redarstveno-zdravniško paranje, ker ni bilo mogoče dognati vzroka smrti.

Iz civilne bolnice prišlo je sledeče poročilo: Koncem meseca maja ostalo je v vseh oddelkih dobrodelnih zavodih 406 bolnih, prišlo je téčajem meseca 337, — odpuščenih, premeščenih itd. bilo je 279 osob, 35 jih je umrlo. — Od teh 35 mrtvih je 12 Ljubljancov, 23 ptujih.

Na medicinskem oddelku so bile bolezni prsne votline, revmatizmi in želodčni katari in nekaj slučajev vročinske bolezni. — Koncem meseca se je pa število bolnih znatno zmanjšalo.

Na oddelek za blazne vsprejeta sta bila dva alkoholika in jedna blaznela delavka.

Na kirurškem oddelku je bilo mnogo bolnih vsled pretepev in nesreč.

Prelom več kosti pri delavci, kateri je s strehe padel, tudi nesreče na železnici.

Zraven več manjših operacij izvršile so se tudi 2 amputaciji in 3 resekcije.

Rane so se dobro celile, prisad je samo v nekaterih slučajih pristopil.

Na sifilitičnem oddelku in porodnišnici ni bilo nič posebnega.

Iz c. kr. vojniške bolnice se poroča: Koncem meseca maja ostalo 44 mož, priraslo je 80, ozdravelo 77. Premestilo v druge zavode itd. 5, umrl je 1 in ostane koncem meseca junija 41 mož.

Otroška bolnica na Poljanah: Ostalo je 17 otrok, prišlo na novo 11, ozdravelo 10, umrla sta 2, ostane koncem junija 16 otrok.

Bolezni, katere so se v tej bolnici zdravile, bilo so: 4 krat Serofulosis in Rachitis, 3 krat plućni katar, 2 krat bolezni oči in gnilost kostij, 1 vročinska bolezen.

Trajni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po hrbtu in udih ter bolečine v členkih uspešno ozdravi mazanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem in soljo“. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštnom povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvor. založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 4 (31—10)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (331—167)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 21. julija.

Na Dunaji: 10, 7, 39, 64, 75.
V Gradci: 34, 40, 14, 65, 21.

Tuji:

23. julija.

Pri Slonu: Schupp, Danzer, Schulz, Beng z Dunaja. — Zieser, Wolf iz Trsta. — Globočnik iz Beljaka. Michor iz Ribnice. — Traun iz Celja.

Pri Malič: Brnst, Kolobek z Dunaja. — Sonazzi iz Trsta. — Hartman iz Monokavega. — Hočevar iz Trsta.

Pri južnem kolodvoru: Lacher iz Gradca. — Nagy iz Trsta.

Pri bavarskem dvoru: Grassi z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

21. julija: Mihael Anžič, mestni tesar, 43 let, Hradečkova vas št. 25, za vodenico.

22. julija: Jožef Šklenar, godec, 38 let, Kravja dolina št. 11, za pljučno tuberkulozo.

v deželni bolnici:

19. julija: Jakob Hafner, delavec, 20 let, za jetiko.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. julija	7. zjutraj	737.6 mm.	14.6° C	brezv.	megla	0.0 mm.
	2. popol.	735.7 mm.	26.0° C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	735.1 mm.	19.1° C	sl. jug	obl.	dežja.

Srednja temperatura 19.9°, za 0.3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 24. julija t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	81.45	—	81.30
Srebrna renta	82.55	—	82.40
Zlata renta	112.65	—	112.50
5. marca renta	96.75	—	96.75
Akcije narodne banke	874. —	—	874. —
Kreditne akcije	310.30	—	309. —
London	124.65	—	124.60
Srebro	—	—	—
Napol.	9.86	—	9.86 1/2
C. kr. cekini	5.88	—	5.89
Nemške marke	60.97 1/2	—	61. —

1% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld.	50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 "	168 "	40 "
Ogerska zlata renta 4%	"	102 "	65 "
Ogerska papirna renta 5%	"	90 "	45 "
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	"	105 "	50 "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120 "	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	"	127 "	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	"	100 "	20 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	"	184 "	50 "
Kreditne srečke	0 "	21 "	"
Rudolfove srečke	120 "	109 "	50 "
Akcije anglo-avstr. banke	"	227 "	50 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	"	"	"

Zahvala.

Ginjenim srcem izrekamo vsem, ki so se mej boleznijo in pri pogrebu našega nezgodljivega soproga in očeta

MIHE ANŽICA

spominjali nas, iskreno zahvalo. Posebno toplo se zahvaljujemo za zadnje spremstvo častitim meščanom in slavnim požarnim brambam Ljubljanski, kakor tudi množici prijateljev in znancev.

V Ljubljani, dne 24. julija 1888.

(509)

Žalujoča rodbina.

Poezije

SIMONA GREGORČIČA.

II. zvezek. — Založil Josip Gorup.

Dobivajo se samo pri meni. Broširane po 1 gld., s pošto 5 kr. več; elegantno vezane po 1 gld. 60 kr., s pošto 5 kr. več. (439—16)

FRAN DEŽMAN,

knjigovez v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 6.

Pivo v steklenicah

(449—16)

prodaja

BIERMAIER v Ljubljani.

Dve lepi sobi

tik graščinskega vrta v Radovljici sta za časa počitnic takoj za oddati skupaj ali posamezno. Več se izve pri gospej **Franji Olfici.** (510—1)

Izvežbane

motalke in tkalke

(Hasplerinnen und Weberinnen)

dobé takoj stalno delo z dobrim zaslužkom v neke predilnici in tkalnici ne daleč od Ljubljane.

Ponudbe naj se pošiljajo pod Z. Z. upravništvu „Slovenskega Naroda“. (499—3)

Učenec

za prodajalnice z mešanim blagom, 13 do 14 let star, ki je dovršil dve realki ali vsaj petrazredno ljudsko šolo z dobrim uspehom ter je krepak in zdrav,

vsprejme se takoj.

Ponudbe na upravništvo „Slovenskega Naroda“ z naslovom: „Učenec“. (501—3)

Deželni odbor kranjski naznanja pretužno vest, da je

deželni glavar vojvodine Kranjske,

visokorodni gospod

grof Gustav Thurn-Valsassina-Como-Vercelli,

vitez reda železne krone II. vrste, c. kr. ritmojster i. s., lastnik graščin Radoljica in Stari Grad na Kranjskem, Lechen in Plankestein na Štajerskem, predsednik c. kr. kranjski kmetijski družbi in predsednik pogozdovni komisiji za Kras, častni član občine na Bledu in občine v Rovtuh,

danes ob 4 1/2 uri popoldne, 52 let star, po dalji mučni bolezni, prejemši sv. zakramente za umirajočce, v graščini Radoljski, izdihnil svojo blago dušo.

Pogreb bode v sredo dne 25. t. m. ob 4. uri popoldne v Radovljici.

Sveta maša za pokojnega bode v petek dne 3. avgusta t. l. ob 10. uri popoldne v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Ljubljani.

V LJUBLJANI, dne 23. julija 1888.

FRAN CHRISTOPH-ov

(474-4)

svetli lak za tla

je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.

Zaradi teh praktičnih lastnosti in jednostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sohe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljate barve) in brezbarven (ki daje samo svit). — Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalogah.

Dobiva se v Ljubljani pri **FRAN CHRISTOPH,** izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.

IVANU LUCKMANN-U.

Malin s petimi kamni,

kateremu nikdar vode ne primanjka, dve uri od Ljubljane in pol ure od postaj Laze in Zalog, in

posestvo,

ki meri 40 oral, mej katerimi je 20 oral travnikov, njiv in gozdov, proda se za 15 do 20 tisoč goldinarjev iz proste roke s potrebnimi gospodarskimi poslopji vred. Posestvo je zvezano z dobrimi cestami.

Natančneje se izve ustno ali pismeno pri g. **Zupančiču** v **Kravji dolini v Ljubljani.** (445—3)

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

Mitra in giteva

pomoč boleznim v želodci in njih posledicam.

Vzdržanja zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravnava, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprideni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetji, bljemanju, telesnih in želodčnih boleznih, pri krvi v želodci, pri prenapolnjenju želodca z jedmi, zaslinjenju, krvnem natoku, hemoroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v čreveh, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja vso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu dá zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvršnega upliva je zdaj gotovo in priznано ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

1 steklenica 50 kr., 2 steklenici 1 gld.

Na tisoče pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razposilja se na frankirane dopise na vse kraje proti postnemu povzetju svota.

Svarjenje!

Da se izogne prevari, opozarjam, da je vsaka steklenica „dr. Rosovega zdravilnega balzama“ po meni prirejena in v moder karton zavita, ima na strani napis: „Dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarne „pri črnem orlu“ B. Fragnerja, Praga 205—3“ v nemščini, češčini, madjarščini in francoščini, na pročelju pa natisneno moje zakonito varovano varstveno znamko.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi

B. FRAGNER-ja, lekarna „pri črnem orlu“,

Praga, št. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekar; Vilj. Mayr, lekar; Eras. Birschitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; U. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojini: Fr. Baccaricchio, lekar. V Kranju: K. Savnik, lekar. V Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekar; Ferd. Halka, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Christofletti, lekar; A. de Gironcoli, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pontoni, lekar.

Vse lekarne v Avstro-Ogerskej imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Tam se tudi dobi s na tisoče zahvalnih pisem priznано:

Pražko domače mazilo

zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.

Rabi se, če se ženam prsa unamejo ali strdijo, pri oteklinah vsake vrste, pri črvu v prstu in pri zanohtnici, če se roko ali nogo zvije, pri morskej mrtvi kosti, zoper revmatične otekline, kronično unetje v kolenih, rokah in ledjih, zoper potne noge, pri razpokanih rokah, zoper odprte rane na nogah in na vsakem delu telesa sploh, vratnej oteklini.

Vse bule, otekline in utrdine ozdravi v kratkem, če se gnoji, izvleče ven ves gnoj ter v kratkem ozdravi.

V ikatljicah po 25 in 35 kr.

(178—9)

SVARILO! Ker se Praško univerzalno mazilo od več strani ponareja, opozarjam, da ga po pravem receptu le jaz izdelujem. Pristno je samo, če imajo rumene škatljice, v katerih je mazilo, nauk, kako je rabiti, na ručnem papirju tiskan v devetih jezikih in so zavite v svetlomoder karton, ki ima natisnjeno varstveno znamko.

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.